CUVANTUL STUDENTESC

ORGAN OFICIAL
AL
UNIUNII NAȚIONALE
A STUDENȚILOR
CREȘTINI ROMANI

3

ANUL X

10 FEBRUARIE 1935

CUVÂNTUL STUDENȚESC

ORGAN OFICIAL AL U. N. S. C. R.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ

Redacția și Administrația: București, Calea Plevnei Nr. 11 bis

CUPRINSUL:

Abonamente 100 lei

Instituții 1000 lei

Două adevăruri

Cuvântul Studențesc îmi cere pentru acest număr colaborarea și, înainte de a pune mâna pe condei să-i dau cu drag ascultare, mi-am scrutat conștiința.

„Din tot ce ai învățat într'o jumătate de veac și înveți și acum, ce adevăr mai de preț pentru tine și mai interesant pentru tineri ai găsit în lunga ta carieră, în variatele preocupări ale tale?"

Și mi-a apărut limpede că cele două adevăruri mai adânci pe care le-am învățat și pătruns, a căror înțelegere mi-a fost cea mai prețioasă, n'au fost nici din domeniul chimiei, nici din acel al economiei politice cu care mă ocup pasionat de mai bine de un sfert de veac, ci din domeniul P s i h o l o g i e i s o c i a l e.

Și mi-au părut mai de preț ca toate, fiindcă mi-au slujit drept nedesmințit îndreptar al vieții și drept reconfort în zile grele și în clipe de îndoială.

Iată primul dintre aceste adevăruri.

„Rostul adevărat al unei generații este să trăiască, să lucreze, să lupte și să se sacrifice pentru generația care urmează și pentru cele ce vin după ea".

Numai când ajungi să fii pătruns de acest adevăr, munca nerăsplătită începe să devie bucurie, înfrângerile și durerile, senine, numai atunci bucuriile unei izbânzi momentane în calea ta nu mai au gustul de cenușe al zădărniciei, uumai atunci viața capătă un sens, un conținut mereu viu, independent de bătrânețea și de moartea individului, căci îi e prin definiție transcendent.

Astfel și numai astfel, jertfa devine o voluptate, are un sens și e rodnică.

Acest prim adevăr e învățământul supremei bucurii de viață. El e din fericire dintre acelea cari s e s i m t înainte de a fi î n ț e l e s e și analizate în logica lor adânc. Fericită generația în care purtătorii acestei comori de bucurie de viață și de putere colectivă snnt numeroși și ajung din fragedă tinerețe să se cunoască și să-și cuminece sufletele la acelaș ideal de transcendentă și constructivă iubire.

Și acum al doilea adevăr.

„Izvorul oricărei opere și oricărei fapte mari, motorul tuturor avânturilor noastre, spre frumos și spre bine, spre jertfa nobilă, resortul oricărei activități durabile și c o n ș t i e n t e e s e n t i m e n t u l și n u m a i e l".

Celor cărora o falsă și superficială cultură le-a turburat apele sufletului și putința intuirii clare, acest adevăr nu le apare limpede, nu are orbitoarea evidență a intuiției, așa cum apare în sufletele nefalsificate de o cultură pseudoraționalistă. In realitate, acest elementar adevăr psihofiziologic e accesibil și analizei raționale, cinstit făcute. Pentru aceștia voi face analiza ce urmează, analiză care va părea superfluă tânărului vibrând de credință, căci acesta o simte.

Să începem prin a ne scruta pe noi înșine, cercetând cursul vieții noastre mai lungi sau mai scurte și vom constata, că în viața de rând, ternă și fără relief, ale cărei detalii le uităm de pe o zi sau alta, suntem conduși — uneori ca automații — de obiceiuri, nevoi și instincte. Și acolo chiar, când conștiința devine brusc trează, un afect, o dorință sau o teamă, închipuirea unei plăceri sau neplăceri în viitor, sunt resorturile motoare ale acțiunii conștiente. Dar să ne întrebăm acum:

Când am pornit noi oare o acțiune durabilă și intensivă?

Când am fost în stare să sacrificăm măruntele satisfacții ale împlinirii obiceiurilor și nevoilor vieții animale, pentru o acțiune vie, puternică și durabilă, învingând lenea, oboseala, frica, durerea chiar?

N u m a i a t u n c i c â n d u n s e n t i m e n t p u t e r n i c p u s e s e s t ă p â n i r e p e n o i.

In toate marile activități: științifice, sociale, religioase, avântul și efortul persistent s p r e n o u au totdeauna drept motor un s e n t i m e n t a d â n c și p r e d o m i n a n t, care ne face dragă o țintă, care ne pune dor nestins în suflet.

E sau nu așa pentru fiecare din noi?

Şi să ne mai întrebăm:

Când am simţit puternic că **trăim**? Cari din clipele, din perioadele vieţii noastre au rămas vii şi neşterse în amintire, constituind imaginile care reprezintă conţinutul vieţii în trecut?

Am simţit cu adevărat că trăim, ne-au rămas vii şi săpate în suflet, formând eul nostru conştient numai acele clipe în care un sentiment puternic ne predomină, când un dor puternic ne mână şi **luptam** pentru el. Astfel sentimentul este nu numai însuşi temeiul conştiinţei de sine şi de viaţă, elementul care condiţionează păstrarea în amintire a clipelor cu adevărat **trăite** cari formează conţinutul trecutului, dar este şi motorul unic al acţiunii conştiente, resortul tuturor actelor de voinţă adevărată.

Trecând acum de la indivizi la naţiuni şi popoare, să întrebăm istoria contimporană, pe cea modernă şi până la îndepărtatele evuri trecute:

Când s'au mişcat spontan popoare, când s'au preschimbat orânduiri tradiţionale, când popoare mici s'au ridicat cuceritoare, au strălucit eternizându-şi amintirea în conştiinţa istorică a omenirei, precum se înscriu în memoria individului, clipele de seamă ale vieţii lui?

Atunci când un sentiment puternic însufleţea cu un dor comun o generaţie întreagă sau măcar elita caracterelor unui popor. Intocmai ca şi pentru indivizii izolaţi, se adevereşte şi pentru popoare că nu au trăit intens, n'au lăsat urmele lor în istorie de cât atunci când un sentiment puternic a pus stăpânire pe ele: un sentiment religios, un sentiment naţional, un ideal...

Idealul naţional...

Ce ascunde acest cuvânt de atâteaori zadarnic rostit cu buze moarte de tremur, cu suflet uscat de orice credinţă?

Idealul e un dor intens care ne mână spre o ţintă transcendentă prezentului şi individului care îl resimte, un dor care ne mână la elanuri de sacrificiu a tot ceeace omului de rând îi constituie îndeobşte animalică ori egoistă satisfacţie.

Popoarele au trăit şi au strălucit cu adevărat numai atunci când un ideal le-a stăpânit.

* * *

Dar dacă sentimentul e singurul motor al acţiunii noastre conştiente şi noi, atunci la ce servesc raţiunea, inteligenţa şi cultura?

Pentru individ, răspunsul e simplu şi evident:

Când un sentiment ne mână şi ne stăpâneşte, întreg aparatul inteligenţei, cu toată comoara lui de cunoştinţe şi idei, se pune în slujba noastră pentru a ne ajuta să ne realizăm dorinţa. Raţiunea, inteligenţa şi cultura sunt instrumentele de care ne servim în activitatea noastră pentru a atinge ţintele pe cari ni le pun sentimentele noastre predominante şi — deasupra tuturor — **idealul nostru**.

Valabilă pentru fiecare individ în parte, constatarea e valabilă şi pentru colectivităţi, pentru generaţii şi naţiuni.

* * *

Ne mai rămâne o precizare, pentru a termina.

Cu cât sentimentul care ne mână e mai puternic, cu atât elanul nostru, cu atât voinţa şi putinţa de realizare sunt mai mari. De intensitatea tensiunii sentimentale depinde şi puterea de realizare.

Şi acum, la ce perioadă a vieţii sentimentul e mai puternic, viaţa mai intensă şi efortul mai eficace? Evident la tinereţe. Atunci atât potenţialul sentimental, cât şi elanul în realizare ating un maxim.

Şi astfel ciclul de gândire mă aduce acum în mod natural la primul adevăr cu care am început acest lung articol. Abia acum acest adevăr capătă adevărata lui amploare şi apare în plină lumină:

In generaţia tânără se înfiripă tot mai puternic un sentiment şi se precizează un ideal. Credincioşii lui sunt fără îndoială cei mai bogaţi în viaţă adevărată şi cei mai senini ai generaţiei lor. Sunt şi în generaţia noastră, a celor bătrâni, oameni în care aelaş ideal e viu de mult. Dar între noi şi ei deosebirea e mai ales în potenţialul sentimentului, în elanul de viaţă — ceeace biologiceşte e şi explicabil şi inevitabil. — Dar rezultă fatal de aci că **primatul acţiunii e la generaţia tânără**, nu în a noastră.

Dar rolul nostru, al slujitorilor de generaţie veche ai aceluiaş ideal? Se cuvine oare ca raţiunea noastră, cuminţenia noastră (săraca noastră cuminţenie!..) să se supună, să se pună la dispoziţia elanului tineresc în loc să-l conducă?

Săne reamintim ceiace demonstrasem mai sus: Raţiunea şi cultura sunt la oameni şi popoare instrumentele în slujba realizării idealului care le mână şi le predomină.

Noi suntem raţiunea şi cultura care trebuiesc să fie ca **totdeauna** — şi cum este **inevitabil**, — simple unelte în slujba idealului lor, servind să găsească **pentru ei şi pentru urmaşii lor** mijloacele de a-şi atinge idealul.

Aşa trebuie să înţeleagă elita culturii generaţiei bătrâne rolul său faţă de noua generaţie. Astfel cele două adevăruri se străbat şi se luminează reciproc.

Dan Rădulescu

Mistica naţionalistă

Noţiunea de *mistică*, în sens propriu şi originar, desemnează o anumită experienţă de ordin spiritual religios.

Factorii fundamentali ai experienţei mistice sunt Dumnezeu şi omul, în raport de trăire osmotică, realizat printr'un proces de spiritualizare din partea omului, care merge pînă la transfigurarea extatică, adică pînă la suspendarea funcţiunilor sufleteşti normale şi înlocuirea lor cu vibraţiile inefabile ale spiritului; iar din partea lui Dumnezeu, printr'un act de graţie iluminativă şi de dăruire omului purificat şi eliberat de funcţiunile naturale psiho-fizice. Actul mistic în sine, aşadar, nu se consumă integral, nici pe planul natural uman,, nici pe cel supranatural divin, ci pe amîndouă dintr'odată, adică pe planul *teandric*, unde Dumnezeu vine în atingere directă cu omul şi care în Teologia mistică poartă numele pe planul *praeternatural*. Acesta este arhetipul, substanţa proprie şi obiectivă a noţiunii de mistică.

In publicistică însă ca şi în vorbirea curentă circulă expresii ca acestea: „mistică naţionalistă", „fascistă", „hitleristă" etc., cari, deşi, în substanţă, unele se opun categoric altora, iar între cîteva nu există decît o identitate parţială, totuş, toate au o noţiune comună de „mistică", luată, după cum am văzut, din domeniul spiritualităţii religioase şi care trebue să desemneze un element sau un moment unic şi comun tuturor acestor fenomene religioase şi politice.

* * *

Diferitele planuri de creaţie şi activitate ale spiritului, dacă se diversifică din punct de vedere al conţinutului, ele se pot întîlni şi identifica în punctul care indică sfîrşitul trăirii lăuntrice, adînci şi intense a valorilor de pe un anumit plan spiritual şi începutul golirii de conţinut a acestora, pierderea identităţii noţionale şi subtilizarea lor în vibraţii pure şi transfigurante cari nu mai aparţin domeniului logic-raţional ci celui psihologic şi pnevmatologic, adică domeniului mistic.

Momentul mistic presupune aşadar, infiltrarea în conştiinţă a unor valori, trăirea lor organică, cu participarea tuturor funcţiunilor sufleteşti, pentru ca apoi prin identificarea acestora cu cele dintîi, să se nască acea inefabilă căldură interioară de natură iraţională care împinge irezistibil către realităţi şi realizări în sensul viziunilor şi trăirilor interioare.

In această ultimă fază pe care am numit-o mistică, intelectul *„enstatic"* cu justificările raţionale este aproape cu totul suspendat, acestuia substituindu-i-se fluxul trăirii iraţionale şi dinamice, căldura de înaltă temperatură sufletească care face aptă natura umană de a intui profund anumite idealuri şi de a le actualiza apoi în realităţi sociale. In momentul acesta ultim însă, elanul mistic născut din comuniunea intimă cu idealul începe a fi filtrat prin date raţionale, rămînind totuş mai departe motorul esenţial al acţiunii în afară.

Avem de observat, în urma consideraţiunilor făcute asupra experienţei mistice realizată pe di-

ferite planuri de activitate ale spiritului, că nu poate fi vorba de o identitate între mistica religioasă și cea culturală, politică etc., ci numai de o asemănare.

Mistica religioasă a fost definitivă prin raportul de trăire intimă și de scurtă durată a omului cu divinitatea, realizat printr'un sistem de purificare sufletească adică prin tehnica ascetică; pe cînd în cadrul celei de a doua, factorul transcendent îl constitue *idealul*, realitate de al doilea ordin. Din această notă diferențială rezultă în mod evident o sumă de alte deosebiri tot calitative, ușor de întrezărit pe temeiul datelor de mai sus.

* * *

Mistică naționalistă însemnează trăire pînă la transfigurare a valorilor de pe planul spiritual național.

In istoria națiunilor sunt momente de răscruce, cînd apar figurile și odată cu ele generațiile *decisive*. Națiunile, în virtutea instinctului elementar de conservare și a conștiinței de sine, în momentele hotărîtoare, cînd cumpăna istoriei naționale pendulează între a fi și a nu fi, dau naștere la puternice personalități în cari pare că se concentrează toată sensibilitatea, voința de trăire și conștiința de sine a unui neam. Prin aceste funcțiuni sufletești optime, ele intuesc idealurile izvorîte din autenticitatea ființei naționale precum și discrepanța dintre acestea și momentul politic sau istoric actual. Ființa spirituală a neamului cristalizată în comorile tradiției naționale nu mai constitue, în cazul acesta obiect de cunoaștere rațională ci mediu de confundare și trăire a personalității politice providențiale.

Această trăire însă a idealurilor naționale trebue împinsă până la transfigurare pentru a putea spune, că procesul misticei naționaliste a fost realizat. Și într'adevăr, marile chipuri predestinate să schimbe axa istoriei unei nații pe linia existenței proprii, a rostului pentru care a fost chemată de Dumnezeu pe lume, sunt singurele care pot atinge aceste culmi de intensă și revelatoare trăire în marea comunitate spirituală a nației.

Dar acești oameni de răscruce nu sunt hotărîtori, în ce privește soarta neamurilor, numai prin intuirea și trăirea mistică a idealurilor naționale, adică numai prin cunoașterea lor, ci prin actualizarea acestora în organisme sociale viabile, fiindcă aceasta este ultima fază, mai bine zis, consecința cunoașterei mistice.

Precum misticul religios trăitor numai o clipă în lumina orbitoare a Dumnezeirii, caută o viață întreagă să dea expresie acelei inefabile experiențe, tot așa și omul excepțional politic își creează comunitatea lui spirituală, în care gîndurile și simțimintele membrilor vibrează în acelaș sens și ritm cu ale șefului, toți formînd un organism unitar. Dar procesul misticei naționaliste este accesibil comunității politice? Desigur; însă numai întru cît comunitatea participă la viziunile și simțimintele șefului; întru cît convingerile nu rămîn numai în planul rațiunii statice ci se transformă în crezuri colorate puternic afectiv, iar acestea, în altare de jertfire.

Numai cînd această comunitate devine una și aceeaș cu marea comunitate națională, putem spune că procesul misticei naționaliste și-a parcurs întreaga cale.

* * *

Neamul nostru își trăește momentul de răscruce.

Generația decisivă este generația noastră a tinerilor.

Omul providențial ni l-a dat Dumnezeu.

Mistica naționalistă, care presupune nu numai sentiment dinamic național ci și conștiință clară națională, prin concursul tuturor acestor factori, este în plină desfășurare.

București, 1 Februarie 1935. **Gh. Furdui**
Președinte C. S. B.

Calea renașterii noastre naționale

Existența în istorie a fenomenului romînesc presupune o poziție de vieață în conformitate cu destinul lumii — cuprinzînd și limitînd datele destinului ce îi este anume hotărît. Căci există o solidaritate și o dependență istorică, în care destinul Neamului își prinde firul devenirii sale cu ritmul vieții mondiale. Taina lumii, podoabă a lui Dumnezeu, ascunde și atrage „drumul" local — îndeplinind o armonie rînduită în zi de început.

Această solidaritate istorică ridică azi, în conștiința noastră generală, imperativul renașterii naționale. La îndemnul forțelor ascunse ale devenirii, ne resimțim inviorați pentru un sens al Neamului. Crește deodată în adîncime istoria romînească: in cursul istoriei lumii.

Ritmul unui drum convulsionar și acea sumbră viziune escatologică o resimțim în jur și o vedem întrupată în întreaga realitate mondială. Mersul lumii se recunoaște tulburat în limitele sale inițiale. Este, parcă, un semn de sus, dat pentru toți, că „cer nou și pămînt nou" se va arăta, că „cerul cel dintîiu și pămîntul cel dintîiu au trecut și marea nu mai este".

Starea neamurilor și posibilitățile lor de devenire recunosc, acum, o limită, care presupune hotărîrea cea nouă. Eforturile și încercările năzuesc hotarele lumii acesteia. Adevărul „Ierusalimului celui de sus" înmugurește în sufletul tuturor, așteptînd ceasul „cînd se va șterge toată lacrima dela ochii lor".

Față cu această realitate — înnoitoare de gînd și de suflet — nimic nu apare mai plin și mai luminos decît tendința generală spre „ecumenism național". Semnul zodiei este plin cu îndemn spre această integrare în realitatea Nației, cuprinzătoare de semnificație transcendentă.

Neamurile își caută valențele. Incep a-și recunoaște misiunea specifică în lume; se apleacă în a regăsi soarta lor, rînduită sus în Cer. Neamurile cresc, acum, din nou, din grija și dragostea cu care Stăpînitorul lumii rîndueşte crugul vremii!

Fiecare neam însă se găsește într'o poziție specială a momentului și fiecare poartă cu sine un drum și-o istorie trecută — de care este responsabil. Din această cauză fiecare își are locul său aparte și problemele sale specifice, cărora este dator a le da deslegare. De felul cum va înțelege acest lucru depinde și conținutul istoriei sale viitoare.

* * *

Trezit pentru o nouă misiune și integrat în duhul căutării de sine, Neamul Romînesc își caută, prin noi cei tineri, participarea la ritmul istoriei. Eforturile spre o renaștere națională le resimțim ca o chemare ce vine din adîncul dăinuirii. Nevoia nu o știm ca fiind întîmplătoare ci ca o revelare în noi a misiunii și a datoriei suprafirești. Este o participare solidară la manifestarea voinței lui Dumnezeu spre a rîndui cetatea cea sfîntă: „Ierusalimul cel nou", despre care Sfîntul Ioan Teologul spune că a văzut-o „pogorîndu-se dela Dumnezeu din Cer, gătită ca o mireasă împodobită bărbatului său".

Suntem, astfel, astăzi, în marginea aceluiași hotar, chemați de ritmul istoric, spre a ne rîndui o vieață nouă și spre a ne tălmăci în forme firești rostul. Problema renașterii noastre naționale ne pune în față realitatea vieții noastre: situația particulară și conștiința drumului specific.

Desigur, una este situația și problematica în Apusul Europei și alta la noi în Romînia. Diferența este de cadru istoric și de poziție spirituală. Noi nu putem să ne plasăm în calea renașterii noastre naționale — solidară cu ritmul vieții — din punctul de vedere italian, de pildă, sau german. Pentrucă pentru noi problemele sunt altele și altul drumul ce trebue urmat.

In Apus problema ecumenismului național se pune pentru a salva forța Națiunii, ca existență unică în lume, dela prăbușire — datorită unei civilizații copleșitoare și datorită unei culturi ce a stilizat omul, reușind a-i da o înfățișare abstractă, nefirească. Sentimentul general încercat în Apus este acela al istoriei negatoare de sens, al formelor distrugătoare de vieață. Prin „mecanizarea" vieții, prin trecerea treptată la „atomizarea" spasmodică, prin „materializarea" neumană și dureros împlinită, lumea

Apusului a ajuns firesc la uşa prăbuşirii, la conştiinţa secăturii tuturor forţelor vii, la ceeace, în termeni de profet, unul dintre ei a numit „Declinul Occidentului". Acolo se simte o moarte în rădăcinile de susţinere ale omului, o anchilozare a tuturor forţelor sufleteşti, o sterpiciune incoloră, anunţată în scepticism şi dispreţ nihilist. De aceea poziţia Occidentului faţă de escatologia istorică — presimţită ca înmugurind pretutindeni — este aceea a unui efort colosal de protestare împotriva morţii organice, de regăsire în mistica forţei şi a violenţei, de reîntoarcere la datele biologice primare: încordată crispare de a arunca tot balastul cultural şi civilizatoriu, pentru a prilejui ivirea unui tip nou, nealterat, viguros. Aci este vorba de luptă între moarte şi vieaţă, de un proces de autodistrugere — acel „Untergang" torturant şi plin cu nostalgiile „paradisului pierdut".

Poziţia Occidentului faţă de ritmul istoric convulsionar îşi are astfel marginile sale particulare şi o tematică proprie. Cursul pe care l'a urmat istoria acestei părţi din lume, a adus realităţi ce au crescut şi s'au împlinit şi împotriva cărora se încearcă eforturi de învingere. Sbuciumul mussolinian şi strigătul hitlerist tălmăcesc procesul unei lumi agonice, efortul neuman de a scăpa din ghiarele morţii, dorind o auroră şi un început încă neexistent şi neîmplinit. Nu este vorba de un drum oarecare ci de un drum ultim, de o istorie încercată, cu date noui, cu isvoare noui, cu pretexte noui, căutînd posibilitatea dăinuirii.

In această poziţie, tema ecumenismului naţional din Apus este firesc a fi aceea a „activismului disperat", a strigătului crispat împotriva îndoelii copleşitoare, a nebuniei şi a efortului prometeic. Este viziunea Iadului şi nostalgia Raiului.

Problema renaşterii noastre naţionale e cu totul alta: atît prin cadrul istoric pe care-l înfăţişează cît şi prin poziţia spirituală proprie. Avînd o istorie cu totul distinctă în realităţile fundametale, şi fiind aplecată în sbucium nefiresc, Romînia nu ne oferă tabloul unei vieţi covîrşită de mecanizare, materializare sau atomizare, nici duhul abstractizării esenţiale şi al stilizării intelectuale. Starea sa este nu de „împlinire" a unei istorii ci de „intrare", deabia deacum încolo în marginile unei istorii. La noi nu se pune problema unei morţi organice şi nici a unei secătuiri printr'un proces ascensional firesc, ci aceea a regăsirii în datele proprii a renunţării la ceeace nu ne aparţine — la trăirea prin alţii şi cu valorile altora. Poziţia noastră cere o revenire la isvoarele autentice, o integrare în destinul ce ni-a fost hotărît: o conştiinţă a unicităţii existenţii noastre în lume. De aceea nouă nu ni se cere protestare împotriva morţii, fiindcă suntem în esenţă vii, nesecătuiţi, ci renunţare la lucrurile moarte, pe cari ni le-am însuşit dela alţii: efort de a arunca tot ce ne este străin, de a refuza tot ce nu a crescut organic. Problema ce ni se pune nu este de a ţipa împotriva forţelor împlinite şi de a căuta o învingere, ci aceea de a ne regăsi în apele noastre, de a afirma romînismul ca o entitate unică de vieaţă, căutînd a creia o istorie locală, plină cu efortul şi sbuciumul nostru. Pe cînd în Apus problema care se pune este aceea a renunţării la ei înşişi, pentrucă au atins ultimele margini, la noi problema este dimpotrivă aceea a renunţării la Apus, pentru a putea fi noi înşine. Diferenţa este de evoluţie istorică şi de cadru spiritual.

In faţa acestei situaţii cu totul particulare în care se găseşte problema renaşterii noastre naţionale, tema ecumenismului naţional romînesc îmbracă forma sa specifică de chemare la vieaţă proprie. Nouă nu ni se cere strigătul şi efortul prometeic al omului fără suport axal, ci încordarea de a refuza ceeace nu ne aparţine: grija de a ne integra într'o istorie conturată de ethosul local, aducînd toată măreţia unei naţii care ştie de o misiune anume în existenţa sa pămîntească. Astfel noi nu ne putem opri nici la Stat şi nici la rassă, ci trecem dincolo, la credinţa în sufletul nemuritor, continuînd moştenirea dacică şi sensul unei lumi ascultând voia celui de Sus.

Dar dacă aceasta este poziţia şi calea renaşterii noastre naţionale, este evident că ea nu poate cuprinde problema ancorării în tematica Apusului şi nici solidarizarea cu năzuinţele întrevăzute. La noi este vorba de un ecumenism naţional care să „integreze" o naţie, şi nu să o solidarizeze împotriva unei morţi fireşti. De aceea între mişcarea naţională romînească şi mişcarea naţională apuseană nu pot să existe identităţi intime şi nici idealuri comune. Căci dacă mişcarea noastră naţională ar cuprinde aceste identităţi ea ar fi o parodie şi ar lucra împotriva momentului istoric.

Iată dece calea renaşterii noastre naţionale — în solidarizare cu ritmul istoric, răscolit prin voia Celui Atot puternic, — este calea noastră proprie, personală şi unică. Renaşterea naţională romînească năzueşte să restabilească romînismul în apele sale şi să creeze un sens romînesc în lume.

28.I.1935 **Tudor Blidariu**

Cele două studenţimi

Să nu ni se pară ciudat. Da, în cadrul aceleiaşi vieţi universitare, ca două corpuri cu activitate distinctă, se înfruntă două studenţimi. Să le conturăm, începând prin a le preciza poziţiile.

Există pe deoparte studenţimea anonimă, indiferentă şi pasivistă la orice manifestare a instinctului naţional, masa gregară cu preocupări exclusiv alimentare, către care se îndreaptă, interesat, toată simpatia autorităţilor de orice fel, universitare sau administrative.

Alcătuită din cohorta aspiranţilor la funcţii bugetare, către această studenţime se întind mrejele tuturor sirenelor politice, pentrucă prin ajutorul ei se satisfac o serie de interese precis delimitate: a) se promovează *cantitativ* elemente mediocre şi docile pentru cadrele statului nefiresc de astăzi, consolidându-se aparent, poziţiile primejduite de valurile unei lumi noui, ale acestui stat; b) apreciată *numeric*, această studenţime oficializată este transformată într'un fel de clocitoare model din a căreia producţie, partidele de guvernământ, pe rând, îşi vor recolta o clientelă desvoltată; c) interpretată exclusiv cantitativ, această masă studenţească serveşte ca argument ori de câte ori, pentru zăpăcirea opiniei cinstite a ţărei, se aruncă de sus dela tribună formula statului cultural; d) însfârşit, în largă măsură, către aceiaşi studenţime se îndreaptă discret şi remuneratoriu solicitudinea poliţiei şi a siguranţei, cari îşi recrutează de aci agenţii necesari, coadele de topor cari vor servi împotriva studenţimii reale, fie prin boicotarea mişcărilor întreprinse de aceasta pentru revendicările ei drepte, fie prin uneltirile de orice formă de a transforma în masă de manevră pentru guvern aceiaşi studenţime, atunci când planurile de boicot au eşuat.

Iată în linii largi, cum se aşează problema unei bune părţi din studenţime, a acelei studenţimi care şi-a făcut din vieaţa universitară un coridor către o profesie, pentruca mai târziu, pe baza diplomelor obţinute, să bată la uşile mandarinatului bugetar, şi odată instalarea în funcţii realizată, prin protecţia obligatorie a politicii, să împânzească ţara cu o serie de oameni „cumsecade" şi „cuminţi", zeloşi gardieni ai actualelor aşezări, fie că sunt doctori sau avocaţi, profesori sau ingineri şi mai cu vremea, de ce nu? Secretari şi Subsecretari de stat, conducători ai instituţiilor de cari depinde uneori soarta acestui neam.

Acestei studenţimi şi oamenilor eşiţi din rândurile ei, îi datorăm în cea mai largă măsură nenorocita situaţie de astăzi a ţărei şi a Statului. Graţie acestor produse în serie, eşite din fabrica de diplome care a fost până acum universitatea românească, conştiinţa naţională românească este atât de minoră şi forţele protivnice românismului atât de desvoltate.

Prin intermediul acestei studenţimi, statul român a fost pus la dispoziţia exclusivă a partidelor, cultura românească mediocrizată şi transformată în capitol bugetar, civilizaţia românească o vorbă în vânt şi biserica românească, creştină ortodoxă, îngenunchiată şi neputincioasă în faţa ofensivei din ce în ce mai înverşunate a sectelor.

Acestei mase studenţeşti de totdeauna, lipsită de conştiinţă naţională şi dispreţuitoare de jertfă pentru binele public, cât şi conducătorilor eşiţi din sânul ei, îi datorăm procentul celor 60% analfabeţi, vieaţa de cavernă a ţărănimii româneşti, pauperizată şi decimată de alcoolism şi de tot cortegiul boalelor sociale, anarhia şi desmăţul vieţii noastre colective, prezenţa celor două milioane de jidani cari secătuesc avuţiile naţionale,

pe scurt, existenţa unui stat fără forţă înlăuntru şi fără prestigiu în afară.

Acesta e bilanţul tragic al activităţii unei părţi din studenţimea universitară şi nu cea mai puţin numeroasă. Citindu-l ne cutremurăm dar nu descurajăm. Undeva, se deschide, din ce în ce mai larg, o poartă către alte lumi. Să mergem într'acolo, şi sufletele noastre abătute se vor înseni̇na.

Intr'adevăr, în ceasul al unsprezecelea, vorbim de anul 1922, au apărut zorii altei vieţi. Porniţi la luptă instinctiv, dibuindu-şi metodele şi ţintele, conducătorii studenţimii naţionaliste şi creştine, au pus atunci temeliile de granit ale unei altfel de vieaţă studenţească, dela a cărei spiritualitate se adapă astăzi studenţimea cea adevărată şi chiar o bună parte din păturile vieţii din afară de universitate.

Ridicată vitejeşte la locul ei de onoare, studenţimea aceasta, călită din luptă şi jertfă, a devenit pionierul unei alte lumi, a cărei acţiune depăşea chiar vieaţa studenţească propriu zisă şi intra în domeniul cel mare al vieţii noastre naţionale. Ei şi numai ei, îi datorăm tot ceeace s'a înfăptuit în bine, în domeniul practic şi spiritual, de atunci şi până astăzi. Nucleul redus dela 1922, a crescut ca bulgărele de zăpadă pornit pe povârniş din vârful muntelui şi s'a transformat într'o avalanşă uriaşă sub care se vor îngropa, pentru totdeauna, ruinele lumii putregăite de astăzi.

Din rândurile acestei studenţimi a neamului, s'au recrutat eroii şi martirii cei mai de seamă ai cauzei naţionale. Oamenii cari n'au cunoscut în universitate decât împlinirea datoriei şi suferinţa; cari au învăţat, au răbdat şi au luptat; cari n'au cunoscut gustul sucului bugetar şi n'au servit drept unealtă nimănui; cari n'au cunoscut oficialitatea decât sub înfăţişarea călăilor poliţieneşti şi nu au avut contact cu instituţiile publice, altul decât închisorile; cari au urmat un singur drapel: idealul; s'au hrănit cu o singură pâine: jertfa; au slujit un singur stăpân: neamul. Şi n'au cunoscut odihna cea adevărată decât în pământul ţarinei strămoşeşti, dăruită în ultima vreme, cu atâtea morminte tinere.

Aceasta este studenţimea neamului. Dela ea aşteptăm regenerarea întregei noastre vieţi chiar dacă numeric este deocamdată depăşită; forţa care o animă este neînvins. Ea are o credinţă, o serveşte cu jertfă şi o împlineşte cu riscul vieţii însăşi. Nici o piedică, nimeni şi nimic nu se mai poate aşeza deacum în faţa frontului elitei de suflet, de minte şi de simţire a naţiei româneşti.

In 1922 studenţimea cea adevărată şi-a găsit formula mântuirii ei şi într'un deceniu de luptă, aceasta a devenit formula mântuirii neamului întreg.

Victoriei finale nu-i mai lipseşte decât data.

Vasile Munteanu

Un act istoric

Pe scaunul mitropolitan al Moldovei şi Sucevei, văduvit în duh în timpul arhipăstoririi răposatului Pimen, iar în drept după pristăvirea acestuia în lumea răsplătirilor, a fost ales stareţul Mînăstirii Neamţul, P. S. Nicodem.

Studenţimea creştină romînă, strajă neadormită a sufletului naţional în clipele de răscruce ale istoriei, zăboveşte acum în faţa datei de 23 Ianuarie 1935, fiindcă ea înscrie în istoria bisericească a Moldovei, un fapt care depăşeşte cadrul unei alegeri formale, şi se integrează pe linia în care criteriul istoric al bisericii Moldovei se îmbină cu cel haric dumnezeesc al ei.

Precum în veacurile primare, glasul inspirat şi unanim al poporului desemna păstorul lui sufletesc, aşişderea şi acum, „freamăt de norod mult", cum spunea însuş P. S. Sa, a chemat la Mitropolia Moldovei pe P. S. Nicodem; iar în „freamătul" acesta conturat în numele noului Mitropolit, nu şovăim a întui voinţa Aceluia care a spus: ....iată, Eu cu voi voiu fi până la sfârşitul veacurilor". (Matei Cap. XXVIII, v. 19).

Chemat de Dumnezeu prin popor, în momentul istoric greu prin care trece biserica în genere şi cea a ţării Moldovei în special, P. S. Nicodem răspunde acestei mari chemări cu vasta ştiinţă teologică a părinţilor bisericeşti; cu experienţa încercată în atâtea alte posturi de răspundere arhipăstorească; cu pietatea şi viaţa sfântă a părintelui Lui duhovnicesc, Iosif II-lea; cu autoritatea şi disciplina severă a sfîntului Vasile Cel Mare şi cu darul hrisostomic al împărtăşirii cuvântului lui Dumnezeu.

Prin rarele sale însuşiri, I. P. S. Nicodem va putea astfel să refacă blocul spiritual al bisericii Moldovene, să restabilească valoarea spirituală religioasă în cultura naţională şi să ridice la înălţimea chemării istorice biserica Moldovei.

Studenţimea romînă creştină are viziunea splendorii bisericii Moldovene prin I. P. S. Mitropolit Nicodem, precum o are pe acea a unei Romînii mîntuite, prin generaţia suferinţei şi prigoanei.

Cuvântul Studenţesc

Mişcarea naţională nu poate fi numită „extremism de dreapta" (II)

(Continuare din Nr. 2)

Să cercetăm acum noţiunea „extremism". Cu ea lucrurile merg mai uşor: se pot rezuma peremptoriu cu câteva fraze; cu atât mai mult cu cât căile au au fost jalonate. Expresia „extremism" conţine apoi, prin cuprins şi destinaţie, mult mai puţine abilităţi; astfel încât raporturile de valori pot fi discernate cu uşurinţă.

Ca noţiune intrinsecă, „extremism" reprezintă — ca şi „de dreapta" — tot o noţiune geometrică: o limită. Dacă s'ar elabora un grafic linear al intensităţii valorilor, determinat ca dimensiune, şi s'ar căuta plasarea în el a acestei noţiuni: locul ei va fi — de bună seamă — în extremitatea opusă punctului de plecare; valoarea ei putându-se măsura, datorită acestei plasări, prin raportare către origină — locul intensităţilor nule.

*

Astfel stau lucrurile. Dacă cineva vrea deci, să vorbească despre un „e x t r e m i s m" d e c r e d i n ţ e al mişcării naţionale, (în sensul celor precizate sub notaţia B), *b)*, din paragraful 4), apoi acel cineva nu poate fi decât: sau ateu, sau cosmopolit.

Căci numai ateu fiind — şi măsurând lucrurile prin raportare la tine — poţi numi „extremism" mişcarea naţională; mişcare pentru care Dumnezeu este valoarea supremă în ierarhia valorilor absolute.

Căci numai cosmopolit fiind — şi măsurând totul prin raport cu tine — poţi considera „extremism" mişcarea naţională; mişcare pentru care fiinţa Neamului — născut din voia lui Dumnezeu — este valoarea imediat următoare Dumnezeirii, în aceeaş ierarhie a valorilor.

A fi însă ateu sau cosmopolit şi a măsura valori eterne prin necuprinsul valorii tale, este o eroare; deci un păcat. Căci nu poţi măsura ceeace nu poţi cuprinde sufleteşte.

Lucrul de altfel nici nu trebue discutat; căci a fi ateu sau cosmopolit înseamnă a fi numai un om stricat, o excepţie, un gol, a nu fi adică nimic; şi nicidecum o măsură de valori. Căci măsura de valori nu poate fi decât o valoare absolută.

Astfel deci, problema existenţii unui „extremism" de credinţe este gratuită: ea nu se pune decât pentru nişte rătăciţi, care păcătuesc pe drumul rătăcirii şi care ei înşişi nici nu există prin raport cu marile şi eternele valori ale lumii.

Deci „extremism" în credinţă nu există.

Există numai c r e d i n ţ ă şi n e c r e d i n ţ a.

*

Intrucât priveşte cea de a doua accepţie a cuvântului „extremism", aceea de valoare-limită a unei tactici politice (: violenţa), cuprinsul este adevărat, dar destinaţia necorectă. Violenţa este într'adevăr, ultima treaptă a mijloacelor de organizare politică a evenimentelor; mai ales în defensivă. Rostul — sensul în atribuirea în speţă, — însă, nu este cinstit: întrucât „extremismul" fiind violenţă — în sine, fără moduri de justificări morale, ca circumstanţe atenuante (ca de pildă „legitima apărare") — deci numai violenţă, polarizează răceală dacă nu oprobiu. Aceasta au înţeles şi au şi căutat cei cari au întrebuinţat termenul „extremism": să deservească prin el mişcarea naţională.

Căutând, prin urmare, a evita acest sens — care e neadevărat, deşi faţă de mişcarea naţională unicul rost al termenului „extremism" —, singura cale este de a renunţa la termen. Căci, judecând prin procedee curente — dar cinstit, cu atenţie la la fondul lucrurilor — nu se poate numi „extremism" o acţiune oricât de violentă a mişcării naţionale, care a fost violentă fiindcă ea cea dintâi a suferit violenţa altora; care a ieşit din lege fiindcă a fost cu sila scoasă din lege; care a făcut o jertfă — nedorită — fiindcă ea cea dintâi a suferit nenumărate jertfe, fără să le dorească şi caute.

In atari condiţiuni, o acţiune — oricât de violentă — nu poate fi numită „extremism", ci numai „l e g i t i m ă a p ă r a r e".

*

Mişcarea naţională deci, — păstrându-ne în planul judecării cinstite a lucrurilor — nu poate fi numită, în nici o accepţiune, extremistă.

Singurul rost al termenului „extremism" a fost

deci, tot unul de rea voință: acela de a polariza antipatie în jurul mișcării naționale. Fapt încercat și prin împreunarea melodică (în informația presei cotidiane) sub acelaș titlu „extremism": a acțiunei violente — în ultimă instanță, de legitimă apărare — a mișcării naționale, cu toate actele teroriste ale unor rătăciți fără Dumnezeu, din meleagurile de peste graniță (Iberia sau U. R. S. S.).

Abilitățile fiind azi cunoscute — în dedesubtul lor — de către toată lumea, iar intențiile dejucate, termenul „extremism", împreună cu toată familia lui de derivate, poate fi lăsat și el să cadă dela sine

* *

A mai cerceta acum și imperecherea „extremism de dreapta" — sub raportul noutății de cuprins realizată prin faptul asamblării — este inutil. Erorile sunt toate împreună; iar sensul e tot în rea intenție.

Vom spune numai că, — din punctul de vedere al rostului însăși existenții ei, și al intențiilor cari au zămislit-o și i-au prezidat atribuția și uzul și abuzul (intenții rele sau în cel mai fericit caz inexistente) —, expresia „extremism de dreapta" apare ca o formulă raționalistă, creiată și adoptată:

1) Sau de oameni pe cari o anumită filosofie i-a stricat sufletește și intelectualicește, într'atât încât, ei înșiși au ajuns sterpi în intuiții și incapabili să mai gândească în conformitate cu realitățile (unele concrete, altele — ca manifestându-se prin stări de suflet — abstracte și sesisabile numai pe calea inimei și drumul Damascului: Neam, iubire de Neam; Dumnezeu, Credință).

2) Sau de capete care — căutând să numească astfel mișcarea națională — au încercat intenționat să-i decoloreze nominal esența și sensul, printr'o formulă convențională, lipsită de orice conținut de simțire, (adică și de aport sufletesc, nu numai de elemente raționale). Ca astfel, plecând apoi dela această numire — care permite, prin bagatelizare noțională, o plasare în rațional — să poată rătăci lumea pe căile nenumărate și blestemate ale raționalismului, prin o gândire ce-și are isvoarele obiectelor și drumurile metodelor ei, numai în creier — a cărui putere de cunoaștere e limitată — nu și în inimă.

Formula „extremism de dreapta" este deci pornită: sau din neputință de înțelegere, adică din sărăcie sufletească și — implicit — intelectuală; sau numai din'tr'o prea cunoscută rea credință și rea voință.

Și într'un caz și în altul, ea rămâne însă, doar una dintre nenumăratele tentative de ducere în eroare — voită sau nu — pe care Neamul nostru a știut întotdeauna să le înlăture din calea grea dar dreaptă — și ascendentă — a destinului său.

* * *

In concluzie:

S'a dovedit deci, că este necinstit să se numească mișcarea națională: „de dreapta", sau „extremism", sau „extremism de dreapta". Tot așa cum absurd este să fie considerată „de stânga" sau „extremism de stânga", pentru simplul motiv că este novatoare în principii ori revoluționară în tactică; (deoarece amândouă aceste caracteristici, pentru mișcarea națională, sunt de esență cu totul proprie). Tot așa, cum stupid este să fie numită „anarhică", ori „bolșevică", pentrucă iese din lege când este scoasă din lege. Tot așa cum nerod este să fie numită „hitleristă" — „hitlerismul" însuși fiind o bagatelizare verbală a național-socialismului german —, sau „fascistă", pentru numai faptul sincronismului și unor asemănări întâmplătoare și pur formale — deci accesorii — cu unele mișcări străine.

Intrucât toate aceste numiri — necinstit atribuite ei — sunt numai calomnii;

Și întrucât toate aceste nenumărate numiri au, încă, cui să fie destinate; căci nu aparțin mișcării naționale decât atribuit, nu prin naștere, nici prin adopțiune; căci au fost creiate inițial anume, sau numai pentru mișcări străine sau numai pentru svârcolirile politice ale lumii democratice, agonisantă încă, astăzi:

Toată lumea trebue să înțeleagă, odată pentru totdeauna: mișcarea națională nu este nici „de dreapta", nici „de stânga", nici „extremistă", nici de nici un fel parțial. Și nici importațiune.

Ea este adevărul — tot adevărul și numai adevărul — tărâmului românesc.

Căci este însăși viața și sufletul Românimii: isvorăște din voia lui Dumnezeu, prin inima Neamului și are ca dimensiune numai istoria.

7.I.1935 **Radu Costinescu**

An nou, zări sublime

S'au scurs monoton și ultimele zile ale anului 1934, an care ne-a adus prigoană, ziduri mucegăite de inchisori și lanțuri la glesne. An, în care s'a deslănțuit cea mai grozavă bătălie între concepțiile a două lumi, — una veche, care se duce vertiginos în abis, târîtă de propriile ei păcate, dar care mai ține totuși temporar puterea în mâinile-i șubrede — și între noi, tineret cu altă concepție de viață, cu un crez ce-și are adînc rădăcinile înfipte în pămîntul și inima acestui popor batjocorit de veacuri.

Incă un an s'a adăugat trecutului atît de scump pentru noi, dar peste care nu vom așterne așa de curind pînza uitării; căci acest an are zile însemnate cu roșu în calendarul vieții noastre, zile în care ridicîndu-ne deasupra noastră, am știut să înfrățim pentru totdeauna sufletul nostru cu umezeala ucigătoare a inchisorilor, lăsînd la despărțire acolo, pe ziduri reci, bucăți din inima noastră.

Bătălia a fost groaznică. Nu prin faptul că ghiarele prigonitorilor s'au înfipt adînc în trupul nostru, ci prin faptul că mijloacele intrebuințate de ei au fost atît de josnice, atît de murdare, incît au prilejuit să se ridice glasuri de indignare chiar din partea streinilor, făcîndu-ne pe noi să roșim și să nu avem ură ci numai dispreț. Victoria a fost totuș a noastră. Căci cine e invingător, dacă nu noi, care am știut să răspundem dîrz și cu fruntea senină, încununată cu zîmbete de eroi, și să îndurăm neînfricați martirajul la care am fost supuși?

Cu aceasta s'a dovedit neputința de a scoate din sufletul nostru, idealul zămislit cu sîngele atîtor generații de martiri; incapacitatea și falimentul dezastruos al acestei lumi vechi, cu concepții mai vechi decît ea însăși, și triumful crezului nostru naționalist pentru care am sîngerat.

*

Anule 1935! Sosirea ta a fost așteptată cu mare nerăbdare și bucurie. Știm ce ne aduci; misterul de care ești înconjurat. L-am pătruns înainte de a veni printre noi, pentrucă am învățat de demult să citim literele de foc din cartea vremii. Tu moștenești dela înaintașul tău o comoară neprețuită, pe care ți-o dăruim cu încredere. Ea este sufletul nostru oțelit la flacăra suferinții, sfințit prin jertfă. Ia-l și du-l spre biruință!...

*

Și-acum, cu ivirea zorilor anului 1935, le mai spunem tuturor celor fără conștiință:

Că nici o putere din lume nu le mai poate impiedeca pieirea; și că pentru chipul de bronz, din ai cărui ochi de vultur țîșnesc lumini de fulger, pentru El și crezul Lui — crezul nostru al tuturora, crez ce înmănunchiază toate aspirațiile mari ale Neamului — ne vom jertfi pînă la unul, iar din jertfele noastre va răsări o „Romînie Nouă".

*

In preajma acestui nou an, priviți în jurul vostru acei care mai aveți suflet, scoborîți-vă măcar acum în ultima clipă, și ascultați plînsul cu lacrimi de sînge din bordeiul sărăcăcios, incercați să descifrați șanțurile adînci de pe frunțile noastre, și atunci veți înțelege ce vrem noi.

Veți putea pătrunde dorurile noastre, pentru care a curs atîta sînge, și pentru care trei inimi..... acolo sub pămînt și-au îngropat tinerețea.

Gheorghe Răducanu
Roșcani

Ție, sfântă suferință!

In fața ta, sfântă suferință, se apleacă azi gândurile noastre.

O facem aceasta fiindcă te iubim cu toată nestrămutata noastră credință.

Ne-ai fost tovarăș nedespărțit, ani de zile. Ai fost pururi alături de lupta noastră, încoronându-ne sbuciumul, cu haina ta, în multe forme...

Toate drumurile noastre le-am făcut în carul tău și toate sclipitoarele veselii ni le-ai terminat tu...

Ne-ai fost singurul și cel mai sincer tovarăș.

Tu, sfântă suferință ai dat gândurilor noastre tărie și idealurilor noastre hlamidă de oțel. De n'ai fi fost tu, noi n'am fi fost gata, astăzi, ca și eri, să murim pentru crearea altei Românii, mai mândră și mai vrednică de strămoșii noștri.

Cum am putea, deci, să nu ne gândim la tine acum când am încheiat un an *al tău* și numai al tău.

A fost acesta un an în care sufletul nostru, s'a sbuciumat mai mult ca totdeauna.

Lanțuri grele, de fier, au închis, în acest an, porțile activității tineretului. Nici un lanț n'a putut însă închide clocotul din sufletele celor chinuiți. Gândurile au rămas aceleași, sufletul acelaș și lupta aceași. Mai tare se simte entuziasmul nostru, acum.

Idealul național, în forma lui teoretisată, e un ce frumos, care poate stăpâni sufletele un an, doi, cinci, ba chiar și mai mult, dar pe urmă adeseori se poate ascunde în norul slăbiciunilor personale și în mocirla pe care atâția o pregătesc. Dar niciodată nu se poate ascunde un ideal trăit și călit în focul suferinței sacre.

De aici adevărul: *„cine n'a suferit, n'a intrat încă, deplin, în rândurile noastre"*, care e o lozincă a legiunilor de flăcăi ce, în marș cadențat, urcă drumurile către România cea nouă.

Și de aici respectul nostru față de cei ce sângerează pe altarele naționalismului și îndoiala față de cei, ce, în numele unui laș naționalism, cresc pe puful albastru al mângâerilor unora sau altora din „cei mari".

Și acum, iată-ne călcând pe scara unui alt an.

Ce ne va aduce 1935 — nu știm. Ceace știm însă, e că vrem ca acest an nou să fie un an de demnitate studențească. Și aceasta nu poate exista decât tovărășă a suferinței.

Ne bucurăm, în adâncul inimii noastre, numai la gândul că ne vom putea învrednici din nou de suferință. Căci a participa la viața aceasta, de continuă luptă, înseamnă a participa la suferință.

Viața noastră, veselă în aparență, e plină de durere, în adâncimile ei. Pururi isgoniți, turburați de griji nenumărate, duși încoace și încolo de valurile unei sărăcii cu care ne-am născut, înconjurați de dușmani și fiind fii ai unor părinți cari nu ne mai pricep adeseori, ne scăldăm obrajii în lacrimi de foc tineresc. Dorința noastră fierbinte este ca lacrimile acestea să folosească cimentului cu care se vor clădi zidurile României celei noi, pe care o visăm cu toată tăria convingerilor noastre.

Fie deci ca și anul acesta îmbujorat ca trandafirul de primăvară să-și poarte și el spinii lui....

Viorel D. Trifa
Președintele C. S. Chișinău

Cronica externă

Congresul dela Bordeaux

Delegațiunea românească la Consiliul Confederațiunei Internaționale Studențești dela Bordeaux, din 28 Decembrie 1934—5 Ianuarie 1935, a prez[illegible]tat comitetului U. N. S. C. R. următorul raport:

Domnilor,

Nu voi intrista ședința aceasta și expunerea mea, invederându-vă obstacolele financiare grozave ce am întâmpinat atât pentru obținerea fondurilor în „lei" cât și pentru transferarea lor în „devize streine". Deocamdată fondurile pentru călătoria delegațiunei românești la Bordeaux și pentru cotizația României către C. I. E., am reușit să le împrumut, în cea mai mare parte angajându-mă personal. Aceste grele strădiunți au adus un rezultat de invidiat.

Pentru prima oară România și-a plătit la zi cotizațiile datorate pe anul în curs și a achitat toate restanțele; în total 762,50 franci Elvețieni. Pagina datoriilor „U. N. S. C. R." este astăzi albă în străinătate. Este un prim punct însemnat la creditul nostru. Am eșit din categoria inferioară a celor tolerați. Nu am mai fost participanți secundari, pătăți de o „capitis diminutio". Am voit și am reușit să scot România din o poziție de mijloceală la C. I. E.

In atitudinea generală a delegațiunei românești, am înțeles să nu revendic în numele tineretului românesc nimic decât ceace merită cu prisosință, însă să refuz orice tocmeală pe dreptul nostru și să țin cu duritate la ce ni se cuvine.

Am făcut în prima ședință a Consiliului C. I. E., o scurtă declarație. Am considerat că raportul general asupra activității U. N. S. C. R., este oportun să fie depus la congresul general al C. I. E.-ului ce se întrunește la Praha în Iulie. Acolo vom explica în fața lumei studențești, clocotul sufletesc al generațiunei noastre și luptele și suferințele indurate pentru biruința crezului creștin și naționalist.

Apoi am participat, cu o severă atenție la discuțiile și lucrările consiliului. Am căutat a îndepărta confuziunea și biroucratismul sterp din desbateri, a scurta discuțiile și a activa rezoluțiile precise asupra esențialului care folosește. Am propus o serie de moțiuni în acest sens.

In această direcție am mai citit o declarație care este anexată și am propus modificarea statutelor C. I. E.-ului. S'a hotărit după discuții contradictorii, pe alocuri inverșunate, să fiu numit raportor general spre a propune viitorului congres dela Praha, amendamentele și rectificările cerute de o funcționare mai eficentă a C. I. E.-ului. Cum veți ceti în această declarație, propui desființarea unui număr de organisme veștede și fără randament.

M'am ridicat de asemenea împotriva unei tendințe de a se creea, printre obișnuiții congreselor și consiliilor internaționale studențești, un fel de tagmă de mandarini importanți, un fel de aristocrație biurocratică, investită cu titluri pompoase și ridicole de directori și subdirectori de oficii sau de instituții.

Am dus o luptă intr'adevăr crâncenă, în plenul consiliului și în culise spre a fi aleși în posturile de comandă ale C. I. E.-ului, reprezentanții unei politici de înoire și totodată de prietenie față de nația românească.

Am constatat pe de o parte cu bucurie o apropiere și o colaborare fericită între delegațiunea franceză și cea italiană; pe de altă parte, o regretabilă inverșunare între delegațiunea franceză și unii prieteni firești ai ei, anume delegațiunea belgiană și delegațiunea cehoslovacă susținută de delegațiunea engleză și de delegațiunea elvețiană. In consecință s'a format un bloc între Italia, Franța și Ungaria. Italia urma să ia președinția confederației, Ungaria și Franța urmau să-și împărțească cele două vice-președinții.

Față de aceste tendințe am luptat cu îndârjire și fără rezervă pentru a impune punctul de vedere românesc și a arăta însemnătatea și greutatea voinței noastre.

Rezultatul a fost alegerea Italiei la președinția C. I. E.-ului după un balotaj cu Cehoslovacia. La cele două vice-președenții au fost alese Cehoslovacia și Anglia. Cehoslovacia la vice-președenția politică, Anglia la vice-președenția tezaurului.

Pentru Cehoslovacia și prietenii ei este o remarcabilă biruință, deoarece ea mai deține anul acesta încă o vice-președenție a C. I. E.-ului, vicepreședenție care revine de drept țărei organizatoare a congresului.

Trebuie să vă asigur că prestigiul țărei și al tineretului românesc este în creștere.

Ne-am prezentat potrivit liniei noastre legionare, cu o dârză hotărire în faptă, disprețuitori de palavre; am știut să voim și să ne înfăptuim voința. Am fost adversari de temut și prieteni credincioși; nu am admis să ni se arunce praf în ochi.

Alexandru Cantacuzino

Sunteți generația decisivă. Vă așteaptă sau o mare onoare sau un mare blestem.

Simion Mehedinți

Viața studențească

Cuvântarea d-lui Traian Cotigă

La marea adunare de protest contra ministrului inconștient Iamandi, ținută în București în ziua de 24 Ianuarie 1935, D-l Traian Cotigă președintele Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români, a rostit o impresionantă cuvântare pe care o redăm în rezumat:

Tineretul românesc, prin credința lui, se împletește cu trecutul și cu prezentul și urzește viitorul neamului nostru. Tineretul acesta se împletește cu trecutul, prin tot ceeace are acest trecut eroic în el, prin tot ce are acest tineret, capabil de jertfe, prin tot ce acest trecut ne-a dat: suferință, umilire și sânge, și prin tot ce acest trecut a putut să arate: bărbăție și hotărîre pe poziție, credință în victorie și nici când, și nici cum, îndepărtare din fața primejdiei (aplauze).

Tineretul acesta își are prin credința lui, prin cugetul lui, prin fapta lui, legături adânci cu pământul acesta românesc. Iși are în inima lui, împletite, — cu fiecare nerv, cu fiecare picătură de sânge — viața lui, cu durerea neamului nostru, care se sbate astăzi amenințat, din afară, de mulți și nenumărați străini, dinăuntru de mulți — foarte mulți și tolerați — trădători (apl.).

Legenda ne povestește că Prometeu pentrucă a luat foc să-l dea omenirii, a fost înlănțuit în stâncă. Legenda aceasta o trăim noi astăzi. Pentru că purtăm în inimile noastre focul sacru al renașterii naționale din cenușa zilelor de azi. Pentrucă luptăm ca românul să fie stăpân în casa lui (apl.), pentru ca românul să fie acela care să-și călăuzească destinele neamului său (apl.).

Dar luptătorii cei mai credincioși ai neamului nostru se află astăzi înlănțuiți în stâncă, cu pumnul în gură.

Pentrucă a vrut să facă omului o soartă mai bună, Dumnezeu și-a trimis fiul ca să lupte și să se răstignească pentru el.

Pentrucă tineretul acesta vrea să pregătească România mai bună, s'a aruncat în luptă, cu tot ceeace avea mai curat într'însul, cu tot ce avea mai dezinteresat, cu tot ce se putea integra mai mult în destinele neamului acesta.

Și pentrucă a voit binele, Christos s'a răstignit și s'au bucurat dușmanii. Pentrucă vrea binele poporului, tinerețea aceasta s'a răstignit și s'au bucurat dușmanii. Dar răstignirea Mântuitorului a însemnat victoria creștinismului, fiindcă a treia zi a venit învierea și atunci religia lui a cuprins omenirea și biruința credinței Lui divine o trăim noi astăzi.

Răstignirea tineretului de azi înseamnă apropiata lui victorie (apl.), pentrucă a treia zi vom trăi învierea neamului nostru (apl.). Și atunci nu se vor mai bucura dușmanii, ci va fi sărbătoare românească, a oricărui român care simte românește, a oricărui român care are legământ cu pământul acesta; nu a unui venetic de peste hotare, care este legat de țara noastră numai prin interes, nu a tuturor grecoteilor, a tuturor ambuscaților din timpul războiului, cari, în timp ce generalul Dragu și generalul Cantacuzino luptau pe front, ei beau șprițuri la „Bolta rece".

Va veni după răstignire și învierea. In ziua aceea nu va mai fi nevoe să chemăm românimea să protesteze. In ziua aceea, vom chema România, spre a sărbători biruința finală (apl.).

Acest tineret vă stă chezășie. Este capabil să sufere, este capabil să lupte, este capabil să moară, și nimeni, de oriunde ar fi, de ori unde ar veni, orice scop ar avea, nu ne poate face niciodată pe noi să ne înfricoșăm și niciodată să dăm înapoi (apl.).

Pentru ziua aceea, în numele tineretului naționalist creștin, în numele studențimii creștine, din întreaga țară, vă spun:

Am o viziune a viitorului: întrezăresc ancorând în porturile nației, corăbiile nenumărate ale energiei naționale și aud în înaltul cerului zumzetul avioanelor românești sărbătorind biruința sufletului românesc asupra tuturor puterilor iadului.

Cine știe să moară,
nu va fi rob niciodată.

Reflexii de ziua patronului Universității din București

Miercuri 30 Ianuarie — Sfinții Vasile, Grigore și Ioan — a fost patronul Universității din București. Ar fi trebuit ca pentru întreaga studențime bucureșteană această zi să fie o sărbătoare.

Dimpreună cu toți colegii, ne întrebăm: a fost? Adică, simplul fapt al suspendării cursurilor a dat nota de sărbătoare? Or fi ele socotite zilele în care nu avem cursuri zile de sărbătoare — adică de repaus — dar nu zile de omagiere. Și mai ales când e vorba de omagierea patronului universității. A universității noastre, unde ne cultivăm mintea, *dar trebue să ne educăm și* sufletul. Da, a universității noastre! Nu e greșit zis! Deoarece — așa credem și așa este — universitatea ființează pentru noi și prin noi. Ințelegând natural prin „noi", generația tânără de totdeauna. Și atunci, patronul universității, este patronul nostru, al întregii studențimi. Evident, al studențimii creștine. Și iată dece spuneam că ziua de 30 Ianuarie ar fi trebuit să fie pentru noi toți, o zi de sărbătorire. Deasemeni, fiind pentru noi, urma să fie și pentru *profesorii noștri*. A fost?

S'o spunem cu loialitate: *n'a fost*. Nici pentru unii nici pentru alții.

Sărbătorirea unei zile patronale, după cum spuneam mai sus, nu se face numai prin suspendarea cursurilor. In tradiția noastră o asemenea zi, cere în prim loc, invocarea duhului Dumnezeesc.

S'a făcut cunoscuta slujbă religioasă? Am fost chemați ca în această zi în fața altarului divin, din preună cu profesorii noștri, să ne plecăm frunțile și înălțăm sufletele? Pomenitu-s'au profesorii cari au crescut atâtea generații contribuind astfel la cultura și progresul nostru și cari astăzi sunt trecuți în lumea drepților? *Sau ce, universitatea nu e legată de tradiție?!*

In chipul acesta au gândit și s'au întrebat desigur mulți, foarte mulți dintre colegi. Ei bine, realitatea e alta. Și e tristă!

Universitatea a evadat din făgașul firesc al tradiției noastre străbune. Mai exact, a fost scoasă, smulsă. De cine? De unii dintre părinții noștri.... Eram să le zic sufletești. Dacă ar fi fost, nu ne-ar fi pălmuit — în nenumărate rânduri și chiar în această zi — sufletul și credința, care în definitiv nu noi am „născocit-o". Ne-a fost dată. Am fost crescuți în ea. Și ce, suntem vinovați, dacă voim să rămânem cu ea!?

Și atunci mai poate fi vorba de părinți sufletești? Nu. Doar simplu și rece: de profesori. Natural nu de toți. Sunt și excepții fericite. Deși puține. Cu ei ne mângâem. Pe ei îi mărturisim. Către ei îndreptăm gândurile noastre.

Adică ce: universitatea trebue să fie numai un focar de cultură și știință? Un simplu laborator sau bibliotecă? Acesta-i este *numai* rostul ei?...

Și se mai întreabă unii, dece nu există *legătură sufletească* între profesori și studenți.

Ion Antoniu
Vice-Președinte C. S. B.

Alegerile dela Facultatea de Medicină din Cluj

Sâmbătă 19 Ianuarie 1935 s'au făcut alegerile pentru noul comitet al Soc. Stud. în Medicină din Cluj. Cum era și de așteptat, studenții naționaliști au repurtat cu această ocazie, o nediscutată victorie; căci cei unsprezece candidați la diferite posturi, au reușit să intre absolut toți în comitet (candidaturile fiind pe posturi iar nu pe liste).

Spun că această victorie era de așteptat, pentrucă la Medicină s'a creiat printre colegi un mare curent de vie simpatie pentru Mișcarea Națională.

D-l Rector al Universității, care înainte de vacanță a contestat comitetul ales la Drept pentrucă e compus din „elemente extremiste", de data aceasta (poate văzând diferențele mari de voturi, și lipsa unor motive cât de mici de contestație) a aprobat fără șicane, noul comitet în frunte cu camaradul Tiberiu Cipău, astfel că Vineri 25 Ianuarie a avut loc, cu fastul cuvenit, instalarea comitetului.

Punctele mari de program ale noului comitet sunt:

1) Construirea unui Cămin propriu al Societății („o casă mică, dar cu suflet mare" după cum a spus D-l Prof. I. Hațiegan).

2) Lupta pentru scoaterea studențimii clujene de sub tutela Rectoratului, instituită prin odiosul

Regulament de acum un an (ce a reuşit să fie aplicat numai la Cluj) şi prin aceasta situarea Clujului Studenţesc pe linia de onoare a celorlalte Centre Studenţeşti.

3) Creiarea vechiului Centru „Petru Maior" cu un trecut istoric în Capitala Ardealului, care să înglobeze studenţimea dela Universitate şi dela cele 3 Academii.

4) Ţinerea de conferinţe — pe lângă cele ştiinţifice, medicale — cu subiecte despre marile nevoi actuale ale Neamului românesc, la care vor fi invitate să conferenţieze multe figuri mărețe din Mişcarea Naţională.

5) Instalarea la cârma Societăţii a unei ere noui, de cinste, de muncă şi demnitate, mai ales demnitate.

Clujul Studenţesc se integrează deci în ritmul nou de viaţă în care se găsesc toate celelalte Centre Universitare din ţară, mergând cu nestrămutată încredere în biruinţă, pe calea trasată de marii înaintaşi dela 1922.

Mihai Gaftoiu

Comunicatul C.S.B. în privinţa grevei dela Drept

Centrul Studenţesc Bucureşti, aduce la cunoştinţa studenţilor dela Facultatea de Drept, din Capitală, că şi-a însuşit întru totul şi din primul moment al acţiunii, doleanţele studenţimii dreptiste, în ce priveşte modificarea legii actuale a avocaţilor.

Din motive inavuabile, greva la Facultatea de Drept s'a declarat izolat, de către Societatea Studenţilor în Drept, din Bucureşti, fără prealabilul aviz al Comitetului instituit ad-hoc.

Centru Studenţesc Bucureşti a înţeles, că nu-şi poate lua răspunderea unei greve deslănţuite în asemenea condiţiuni.

Aducem însă la cunoştinţa factorilor în drept că, în cazul când doleanţele studenţimii dreptiste nu vor fi satisfăcute, în sensul memoriului redactat de Comitetul iniţial de acţiune până la data de 1 Martie a. c. Centrul Studenţesc Bucureşti, dacă va fi sesizat de studenţimea dreptistă, îşi va lua răspunderea unei acţiuni energice, coroborând la cauza studenţilor în Drept şi la cauzele cu caracter general studenţesc. **C. S. B.**

Informaţii

Cu ocazia Anului Nou, Uniunea Naţională a Studenţilor Creştini Români, a primit din partea E. S. D-lui Arciszewski, Ministrul Poloniei la Bucureşti, următoarea telegramă:

„Fericit de rezultatele colaborării frăţeşti şi încrezătoare între Tinerimea Română şi Polonă, Vă trimit cele mai bune urări pentru desfăşurarea puternică a acestei colaborări în anul ce vine, pentru cel mai mare bine al Ţărilor noastre".

Arciszewski, Ministrul Poloniei

In numele Uniunei Naţionale a Studenţilor Creştini Români, a răspuns D-l Alexandru Cantacuzino.

Domnule Ministru,

In numele U.N.S.C.R. am deosebita onoare de a Vă mulţumi pentru bunele urări ce ni le exprimaţi. O prietenească înţelegere şi o unire încrezătoare între Tinerimea Poloneză şi Română colaborează la întărirea Patriilor noastre.

Vă rog să primiţi, Domnule Ministru, asigurarea înaltei mele consideraţiuni.

Alexandru Cantacuzino.

*

Centrul Studenţesc Bucureşti a organizat un ciclu de cinci conferinţe în cadrul problemei: „Idealurile româneşti şi tânăra generaţie" la Fundaţia Regele Carol I. Vor conferenţia D-nii: Nae Ionescu, Nichifor Crainic, Octavian Goga, Mihail Manoilescu şi Simeon Mehedinţi.

Conferinţele vor avea loc Lunea, orele 18—19.

Rugăm stăruitor pe toţi domnii abonaţi, să ne trimită costul abonamentului. Trimiterea banilor este pentru noi unicul mijloc de existenţă, iar pentru D-nii abonaţi, singura cale de a-şi dovedi prietenia ce ne-o poartă.

*

Cererile de abonamente sau de exemplare *şi banii pentru abonamente sau numere vândute,* să se trimită pe numele: *Vasile I. Buhai,* (pentru „Cuvântul Studenţesc") *Str. Fonteriei Nr. 16 Bucureşti VI.*

B U C U R E Ş T I
TIPOGRAFIA I. N. COPUZEANU
STRADA ISVOR Nr. 97
T E L E F O N 3.45.94

PREŢUL 4 LEI